

H(a)unting Images: anatomia d'un tret

INSTRUCCIONS DEL FUSELL FOTOGRÀFIC

Fragment d'un text escrit per Étienne-Jules Marey i publicat a la revista *La Nature : Revue des Sciences* el 22 d'abril del 1882 (vol. 18, núm. 464)

Vaig aconseguir fabricar un aparell que té les mateixes dimensions que un fusell de caça i que pot fotografiar dotze vegades per segon l'objecte visat; i cadascuna de les imatges tan sols requereix una exposició d'1/720 de segon.

El canó del fusell és un tub que conté un objectiu fotogràfic. Darrere, sòlidament muntada, hi ha una gran culata cilíndrica a l'interior de la qual hi ha tot un engranatge de rellotgeria amb un tambor, visible exteriorment a B (NÚM. 1). Quan es prem el gallet del fusell, l'engranatge es posa en marxa i dona a les diferents peces de l'instrument el moviment necessari. Un eix central, que fa dotze voltes per segon, acciona totes les peces de l'aparell. Primerament, hi ha un disc de metall opac amb una finestra estreta. Aquest disc conforma un obturador i tan sols deixa entrar la llum que emana de l'objectiu dotze vegades per segon, i cada vegada durant 1/720 de segon. Darrere d'aquest primer disc, i girant lliurement sobre el mateix eix, n'hi ha un altre que té dotze finestres i darrere del qual se situa la placa sensible, de forma circular o octogonal (NÚM. 2). Aquest disc amb finestres ha de girar de manera intermitent, de manera que s'aturi dotze vegades per segon davant del feix de llum que penetra en l'instrument. Una excèntrica (E) situada sobre l'eix produeix aquesta rotació espasmòdica i, d'aquesta manera, imprimeix un vaivé regular a una tija proveïda d'un cadell (c) que a cada oscil·lació agafa una de les dents que formen la corona del disc amb finestres.

Un obturador especial (o) atura definitivament la penetració de la llum dins l'instrument quan ja s'han obtingut les dotze imatges. Altres dispositius tenen l'objectiu d'impedir que la placa sensible, atesa la velocitat assolida, ultrapassi la posició en la qual l'ha situat el cadell i en la qual ha de quedar perfectament immòbil durant la impressió lluminosa. Un botó de pressió b (NÚM. 1) pressiona fortament la placa quan s'introdueix dins del fusell. Sota la influència d'aquesta pressió, la placa sensible s'adhereix a la cara posterior de la roda-finestra. Aquesta cara està recoberta de vellut negre per evitar lliscaments.

L'enfocament es fa allargant o escurçant el canó, la qual cosa desplaça l'objectiu cap endavant o cap enrere; aquest enfocament es verifica observant per una obertura feta a la culata del fusell on es percep, sobre un vidre esmerilat, la nitidesa de la imatge rebuda.

Gràcies a una caixa-magatzem* de forma circular, anàloga a les que ja existeixen als comerços, puc col·locar vint-i-cinc plaques sensibles i fer-les passar al fusell sense exposar-les a la llum (NÚM. 3).

* NdT: en francès *boîte à escamoter* (literalment «caixa d'escamoteig»), terme que feia servir Marey per a aquest mecanisme.